

Josefina Maymó s'endú el 13è Premi de Microliteratura Joaquim Carbó i Mònica Boixader, el premi local

Josefina Maymó va guanyar el premi absolut de la 13a edició del Premi de Microliteratura Joaquim Carbó amb l'escrit "Abracadabra". Per altra banda, el premi local va recaure en Mònica Boixader i el relat "L'estueig etern". En la categoria juvenil, els premiats van ser Sergi Dalemus Adroher, Anna Esteve Ferrer i Pau González Cañaveras. Per últim, els guanyadors en la categoria infantil van ser aniol Freixas, Mariona Sales, Anna Luque, Emma Pous, Nora Pazos, Noemí Aguilera i Queralt Vila. Aquesta edició del premi estava dedicada a Julio Manegat, periodista i escriptor que va estuejar a Caldes, a la casa de la família, Can Manegat. Per aquest motiu la paraula que havien d'incloure tots els participants va ser "estuejar".

1r PREMI ABSOLUT

"Abracadabra", de **Josefina Maymó Puig**.

Era el seu secret. Cada nit, quan tots la creien adormida, treia l'àlbum de fotografies de sota els llençols. Amb el dors de la mània de l'envelada camisola en fregava una a l'atzar. Treta la pàgina sèpia del temps, es produïa la màgia. S'estocolava dins la imatge i, traslladant-se fins l'antic escenari, revivia vivències, no per antigues oblidades. Si li abella, en canviava algun detall, perfilava la biografia.

Tot d'una, la veu del seu gendre, a l'habitació contigua, la sobresaltà. Sentí com deia a la seva dona:

—No ens la podem pas emportar a estuejar amb nosaltres, la teva mare. Fora una nosa. Pots fer l'hauriem de trobar lloc a una residència per uns dies.

«Que s'ha cregut aquest poca-solta?», es digué. Ara sí, m'atania dos pardals d'un tret. Passà els fulls amb avidesa fins al dia del seu casament. Se sentí com Aladà davant la llàntia amb l'ansia de veure complerts els desitjos. Brunyi amb força la fotografia que recollia el moment del "Sí" davant l'altar i, escolant-s'hi, intercanvià el que havia estat el seu marit per aquell altre xicot tan eixerit que sempre li havia fet el pes, el del simpàtic clotet a la barbeta, i pronuncià, amb contundència, de nou l'afirmació. Corregit l'error de joventut, avançà força fulls fins al dia del casament de la seva filla i feu el mateix gest. Canvià aquell ximple

de comptable que tenia per gendre pel vet del quart, agradable i amb un ofici, lampista, gairebé poètic: crear llum i fer rajar aigua, tota una màgia. Guardà l'àlbum i s'adormí satisfeta.

L'endemà, una dona que no havia vist mai i que deia ser la seva filla l'ingressà a una residència sota el pretext que havia perdut la xaveta i que ja no la reconeixia. Tenia un clotet a la barbeta.

1r PREMI LOCAL

"L'estueig etern", de **Mònica Boixader Arbó**.

Vaig fer dones, vaig fer homes. I vaig fer la terra, que em va sortir rodona. Us vaig fer un cos de pell, ple de sucsgroguencs, vermellosos, transparents. Apte per ser travessat pels aliments. Us vaig fer dependents dels aliments. De la son. D'una dependència constant. Un cos penetrable. I us el penetreu, sovint. I us agrada. I jo us miro, mentre tinc. Us vaig fer dependents els uns dels altres. I us vaig ficar una nosa a dintre. La nosa de l'estimar i del morir. I us vaig encastar ulls a la cara, el tip que me'n vaig fer, de cavar clotets i encabir-hi bales de carn: ara blaves, ara verdes, ara de color terros. Recordo els meus ajudants, amb dits botits de fer boletes, asseguts al voltant d'una taula. Tots fent ulls perfectament rodons. Si sabéssiu la fressa que fan els sacs plens d'ulls quan fa una ventada i rodolen per terra. O quan hi enfonso una mà pel caprici d'entons-

Ara el bus em porta cap a l'hospital per veure't. I tot això que he dit és el que m'ha passat pel cap. He recordat tota la meua vida al teu costat, detall a detall, com si la que em morís fos jo.

Perquè sí, podré viatjar, podré cuidar els nets, podré comprar un xaleat a la costa per estuejar-hi, però ho hauré de fer sense tu. Materialment, tindrè el que vulgui; sentimentalment, sempre em faltará tu. Però, de què serveix tenir-ho tot per fora sense tenir res per dins? És com tenir la pell del plàtan, però sense plàtan; sense res que t'alimentis i et doni força per tirar endavant.

Arriba l'hora de baixar i veure't per última vegada. Sembla que tot acaba de la mateixa manera que va començar: sense voler-ho i a la mateixa hora. Son les vuit del vespre.

1r PREMI JUVENIL B

"La comèdia irreal", de **Pau González Cañaveras**.

Era 28 de juny i, com cada any, estaven acabant de preparar els darrers detalls per anar-se'n a estuejar a Hawaii, el seu arxipèlag somiàt. Els agradava tant que des que en Jan va fer els tres anys, cada estiu hi anaven. Ell és el més petit de la família, té deu anys. En Pep en té dos més i la Fiona catorze, tot i que ja es creu adulta.

Les maletes ja estaven tancades, amb la roba, jocs i aquells llibres que sempre tornaven sense obrir. Però aquell any era diferent:

- Pesen menys - deia la Fiona. I no anava mal encaminada perquè, el que no sabien és que aquells llibres pertien "fraseizheimer", cada dia que passava sense que ningú els obrís, perdien frases, aquestes eren les conseqüències d'aquesta malaltia degenerativa, sense cap cura, produïda per la ignorància cap als llibres.

Els dies passaven enganxats als mòbils, sense aixecar cap ni adonar-se'n que passaven ràpids, massa ràpids, amb mateixa lleugeresa que les frases abandonaven les pàgines.

Els jorns arrossegaven uns núvols ennegrits, com la gota d'un llop, portadors d'anilhadores tempestes. Un cop els llamens i trons van amainar, els més nens de la família van adonar-se'n que alguna cosa havia canviat, ja que els seus estimats mòbils no s'encenien!

Al veure que no tenien res a fer, van decidir intentar fer una altra activitat que no fos les que farien amb els "smartphones", la televisió o l'ordinador. Pensant, en Pep, se li va encendre la bombeta al recordar que a la maleta hi havia un llibre.

A l'obrir el llibre van trobar-se totes les pàgines en blanc. Totes? No! Totes no, a les últimes planes, encara es podia llegir: "Aplaudiu, amics, la comèdia s'ha acabat."

1r PREMI JUVENIL B

Ex Aequo: "Vidres trencats", d'**Anna Esteve Ferrer**.

Va caminant i no es pot aturar. Sota els seus peus nus hi ha un munt de petits trossos de vidres amb els costats irregulars. Estan trencats i se li claven a les plantes. Però no ho pot evitar; els seus peus li van sols i com més resistència hi posa, més dolor ha de suportar. Què és el que ha fet per merèixer un càstig d'aquesta mena? Per què tothom atorga situacions menys doloroses que ella? Milers de preguntes com aquestes inundaven el seu cap cada dia. Però al final acaba suposant que potser és aquest el seu destí: caminar sobre vidres que se li claven als peus com llances sense poder-ho evitar, mentre veu que la resta de la gent els esquitja sense dificultats. Sembla que la vida mai no li donarà uns dies per descansar del dolor. No sap que és viatjar, estuejar, divertir-se... Porta la mala fortuna incorporada a l'ADN.

Ella és la meua sort: la que camina descalça sobre vidres trencats.

CATEGORIA INFANTIL

1r PREMI 6è CURS:

"Reflexió", d'**Aniol Freixas Torrent**. Tothom està d'acord que l'espècie humana ha evolucionat molt des de la prehistòria però, hem evolucionat correctament?

Gràcies a tots els invents i idees que hem tingut, la nostra vida s'ha fet més fàcil. Ara hi ha robots que ens ajuden a fer-ho tot o, fins i tot, ens ho fan tot. Si ens fa falta qualsevol cosa amb dos milers ho podem anar a comprar només gastant alguns euros. Aconseguir els aliments d'aquesta manera és molt fàcil, però aconseguir els diners no tant. Ens passem tota la vida fent coses per poder guanyar diners. Per què no ens busquem la vida cultivant-nos el menjar i cuidant-nos el bestiar nosaltres mateixos?

Al principi ja ho fèiem, però ens vam pensar que posant-hi la moneda al mig ens faria la vida més fàcil. Si us hi fíeu, estem sempre treballant per guanyar diners, sobretot quan som grans. Comencem de petits, anant a l'escola, per aprendre el mínim per poder treballar. Després anem a l'institut per acabar d'aprofundir-ho i, al final, o a treballar directament o a la universitat i després a treballar, per guanyar-nos la vida o, més

ben dit, per guanyar-nos els diners amb què ens pagarem la vida.

Ens hem obligat a nosaltres mateixos a treballar gairebé sense interrupcions. Només tenim tres mesos per estar amb la família, passant-nos-ho molt bé i estuejar tranquil·lament. Per això jo em pregunto: perquè ens hem eliminat el temps per viure i per fer el que ens vingui de gust? Pot ser que alguns pensin que estic exagerant, però, feu aquesta reflexió i veureu que realment és important i que no estic exagerant.

Bé, no vull molestar-vos més. Segur que teniu molta feina (m'agradaria poder dir temps lliure però no puc).

ACCÉSSIT 6è CURS:

"La tieta Tila, la meua salvadora de l'estiu", de **Mariona Sales Marcé**.

Sóc la Claudia. Avui som dilluns i encara em queden dues setmanes d'escola. Els meus pares diuen que aquest any no anirem a estuejar perquè ara hi ha molts problemes polítics, que aviat hi haurà eleccions i que si ens n'anem no n'estarem al corrent.

Totes les meves amigues se'n van a algun lloc: a Londres, a Menorca... I jo? Què els he de dir? Que em quedo a Barcelona?!

Un dels meus somnis és marxar a l'Índia a veure la meua amiga, la Swati, però ja hi tornem a ser amb els meus pares. Que si és massa car, que si és perillós... Ai! Quin estiu més avorrit que passaré!

Falta una setmana d'escola i el pare comença a parlar d'un viatge que ha de fer per feina. Jo em poso trista perquè no m'agrada que el pare marxés i'adono que la mare i el pare marxaran junts i que m'hauré de quedar amb la tieta Tila.

A mi no m'agrada gens passar un dia amb la tieta Tila, perquè tot l'estona baveja i només s'està quieta a la seva butaca. Imagineu-vos tot un estiu sense! Fa dos mesos que s'ha acabat l'escola i passarem el temps amb la tieta Tila ja no em sembla tant avorrit, fem moltes coses juntes i em peneixo d'haver dit que no m'ho passaria gens bé amb ella. A mi em sembla que la tieta Tila només s'està assignada a la butaca de casa seva quan l'anem a veure nosaltres perquè jo he vist com no para de fer coses.

Avui els pares ja ha tornat i joestic molt content!

Demà ja comença l'escola i jo ja penso tot el que els explicaré a les meves amigues. Tot el que he fet aquest estiu! Es moriran d'enveja!

1r PREMI 5è CURS:

"T'explico que...", d'**Anna Luque Casanovas**.

Hola diari secret!

Sóc l'Anmíta i avui t'estreno. Començaré explicant-te una paraula que nosaltres la diem i no sabem exactament què vol dir. La paraula és: "injust". Aquesta paraula, que la diem nens com nosaltres, que no ens falta de res, no l'hauríem de dir perquè el que sí que és injust és que hi hagi refugiats, que hi hagi guerres, nens pobres que no tenen cases o orfenats on hi ha molts nens que no tenen família, i ho estan passant molt malament.

És això el que és injust i nosaltres no hauríem de consentir aquesta paraula, perquè tenim aquesta sort: Vivim bé. Què n'opines tu, diari?

Saps què, quan a la gent li explico que el meu millor amic ets tu, se'n riuen de mi i jo no entenc el perquè? Però la mare em d'elles i la veritat funciona bastant bé. Adéu, ja és tard i la mare diu que haig d'anar a dormir i a més demà vaig de vacances. Vaig a estiuajar a Mallorca. Et tornaré a escriure quan torni, no t'enfada i no t'obri la porta, a part de mi. El deixo sota el coixí perquè no passis por.

-Que t'ho passis molt bé, em va respondre en silenci.

ACCÈSSIT 5è CURS:

"El diari secret", d'Emma Pous Vinyals. Hola, sóc la Laura. L'altre dia em vaig mudar de casa. Ara visc a Caldes de Malavella. Abans vivia a Girona. A sota el llit de la meua nova habitació vaig trobar un diari secret, el vaig obrir i hi posava:

- Dijous, 17 de març del 2002

Bon dia diari, avui ha estat el meu dia de sort. He tret un excel·lent a mates! He acabat la meua col·lecció de cromos! El més increïble és que avui, al parc, amb les meves amigues Marióna, Joana i Laia, hem trobat enterrada una caixa. L'havien posada allà quatre nens i nenes de 5è el 1983. Com que ja era hora de marxar se l'ha emportat la Laia a casa i demà al parc l'obrirem. Adéu diari!

- Divendres, 18 de març del 2002

Hola! Avui hem obert la caixa. Hi ha una nota que posa: Hoi! Si heu obert aquesta caixa sou moltafortunats. Heu d'anar a la casa núm.5 del carrer Malavella el dia 23 d'abril. Allà hauré de buscar un joier rosa, taronja, blau i lila. A dins trobareu moltes notes. Agafeu-ne una que tingui el títol "estiuajar" i seguïu les instruccions. Això és el més interessant del dia. Adéu!

Vaig parlar de llegir i vaig passar moltes pàgines fins el dia 23 d'abril.

- Dissabte, 23 d'abril del 2002

Avui hem anat a la casa, hem buscat la nota i hem seguit les instruccions. Primer hem anat a l'església i hem preguntat al capellà si ens deixava anar darrere l'edifici, un lloc prohibit. Segon, allà darrere hem obert una caixa forta i, tercer, hem obert un pergami que hi havia. Allà explicava una història titulada "La història perduda". És una història que va escriure Julio Manegat per al concurs de Microliteratura. Adéu diari!

1r PREMI 4t CURS:

"El llop i la mare", de Nora Pazos Cano.

Hi havia una vegada la típica història de la caputxeta vermella. Us explicaré la història resumida: la mare dona la cistella a la caputxeta i ja sabeu la resta. Doncs no. La història va canviar:

La mare va castigar la caputxeta i va ser ella qui va anar a portar a l'àvia les seves galetes de meli ametlla. Quan la mare va marxar es va trobar el llop i el va saludar: - Hola llop! Com estàs?

I el llop li va contestar: - Estic bé però tinc gana. Què portes?

I la mare va contestar cansada: - Les meves galetes. Te'n recordes?

I el llop va començar a parlar en veu baixa: - Si li agafés la cistella me les podria menjar.

El llop li va dir a la mare que se n'aniria a estiuajar. Però la mare es va girar i va tornar pel camí per anar a casa de l'àvia tan tranquil·la. El llop no es va rendir i va agafar la cistella a la força. Quan tornava a la casa va veure la mare i li va treure. Llavors el llop li va preguntar a la mare:

- Per què no em dones una galeta? La mare li va contestar: - Per què no dius la paraula màgica, "si us plau"?

El llop s'ho va pensar i va contestar: - D'acord, "si us plau"!

La mare va agafar la cistella i li va donar una galeta.

Quan el llop va menjar-se la galeta va començar a trobar-se malament i va recordar que portava ametlla i n'era al·lèrgic.

ACCÈSSIT 4t CURS:

"El text de l'Hèlena", d'Andrea Arana Garcia. L'Hèlena era una noia rossa amb els ulls blaus. Vivia a Girona però era de Galícia. La mare la va despertar per anar a l'escola. L'Hèlena es va aixecar molt ràpid del llit. Li agradava molt anar a l'escola. Un cop va ser a l'escola el seu millor amic, l'Arnau, li va explicar que havien de fer un text en que sortís la paraula "estiuajar". La mestra era alta, amb el cabell negre, i a repartir un foli a cada nen i els va dir que havien de fer un text en el que sortís la paraula "estiuajar". L'Hèlena molt contenta i emocionada va començar a escriure una història, que anava de una família que marxaven a Madrid a passar l'estiu amb els avis.

Quan l'Hèlena va arribar a casa li va explicar a la seva mare el que havien fet i de què anava la seva història. Finalment l'Hèlena va guanyar el concurs i li van donar 100 euros per gastar-se en llibres. A l'Hèlena li va encantar el premi perquè li agradava molt llegir.

També li va agradar haver viscut l'experiència.

1r PREMI 3r CURS:

"Estiu a Caldes", de Noemí Aguilera Paredes.

Aquest estiu van venir dos periodistes a estiuajar a Caldes. Quan van arribar van decidir passejar pel poble. Primer van anar a veure les Termes Romanes, després la Font de la Vaca i, per últim, la Casa Rosa. A la Casa Rosa van menjar patates fregides i van beure una coca-cola.

Els periodistes van anar a dormir a casa de l'Albert i la Laia, els seus millors amics. L'endemà al matí van anar a Can Quim a prendre's un cafè i després van anar a Sant Maurici a passejar-hi tot el dia. Feia un dia molt bonic per anar a passejar.

Al cap d'uns dies van anar a la Piscina Municipal de Caldes. Es van banyar, es van tirar de cap, es van menjar un gelat de xocolata... Un altre dia van anar a la nova pizzeria a sopar i es van menjar una pizza Quatre Formatges. Per últim, van tenir la sort de conèixer l'alcalde i li van fer moltes fotos.

Al final de l'estiu, els periodistes es van acomiadar de la Laia i l'Albert i van marxar.

ACCÈSSIT 3r CURS:

"Els Peixos", de Querat Vila Mesa.

Peixos, peixets, ben boniquets.

Aneu a nedar o a estiuajar?

Voleu volar o anar a cantar?

A crear o a estudiar?

A anunciar o a ballar?

A caminar o a passejar?

A pintar o a dibuixar?

Quan ho hàgiu decidit, que tothom aixequi el dit.

LA TRIA DE JULIO MANEGAT

Ja fa anys que vollem dedicar el nostre premi literari a Julio Manegat però per diferents raons ho anàvem canviant, a vegades a última hora. Finalment, en aquesta 13a edició ens vam decidir i un atzar favorable ens ha acompanyat. Tot un seguit de coincidències ha fet que el que havia de ser un senzill homenatge a aquest periodista i escriptor barceloní que estiujava a Caldes hagi acabat amb l'acte que vam celebrar aquest Sant Jordi a la seva casa d'estiu: can Manegat, un edifici modernista situat al bell mig del poble, un espai amb cert misteri perquè molts caldens no hi havien entrat mai.

Tot just ho acabàvem de concretar quan van entrar per la porta de l'Oficina de Turisme una parella demanant informació sobre can Manegat. Fora del que és habitual els va atendre en Pep Casas, tècnic de cultura que els va explicar allò que sabia de la casa, el Dr. Manegat que l'havia fet construir i sobre l'estiu de la família de Julio Manegat. Resultava precisament que eren dos fills del referit escriptor barceloní (en Luís Ignacio i la Ma Jesús) que havien fet una visita a Caldes com a recordatori de les seves estades estivals i estaven sorpresos i encantats de què pretenguéssim fer un petit homenatge al seu pare per Sant Jordi i amb motiu del Concurs de Microliteratura. A partir d'aquí tot va anar rodant. Ens varen proporcionar molta informació i dades sobre tota la missaga dels Manegat especialment sobre el Dr. Manegat i sobre el pare del Julio, en Luís G. Manegat, també escriptor i periodista que havia fet llargues estades a la nostra població.

Un altre felç coincidència va ser que justament la casa hagués estat venuda feia molt poc i que el nou propietari Joan Antoni Ginestà, un altre doctor, n'estigués fent una restauració amb el màxim respecte a l'edifici i molt bon gust. Se'ns va acudir que la presentació la podríem fer al pati de la casa i així li vam exposar al propietari. Però ell va anar més enllà i ens va obrir generosament no només el magnífic pati exterior sinó també les estances de l'interior de can Manegat, a nosaltres i a tot el poble.

Cal subratllar la bona disposició de la família Manegat i la seva generositat en fer una donació de llibres de Julio Manegat per a la Biblioteca Municipal. D'aquesta manera, el que era al principi un petit text en un triptic es va convertir en una festa de la que va gaudir tot el poble i on vam poder viure uns retrobaments emocionats entre la família Manegat i veïns del poble que havíem compartit jocs d'infantesa.

Des de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament volem agrair a la família Manegat i al Dr. Ginestà la seva bona disposició i generositat envers la nostra població.

